

Adéla Jurová, 4. ročník, zdravotnický asistent, SŠZ Pardubice

Na základní škole jsem podala přihlášku na střední zdravotnickou školu. Nevěděla jsem kam jít, ale myslěla jsem prakticky, poněvadž zdraví je to nejdůležitější, co v životě máme a můžeme mít, a tak jsem se vydala touto cestou. Těšila jsem se, ale neměla jsem vůbec tušení, co to bude znamenat, nebo jak na mě bude působit chození do nemocnice na praxe za těžce nemocnými lidmi. Neměla jsem s nemocnými vůbec žádnou zkušenost, neznala jsem pocit, když vidíte člověka trpět bolestí. Bála jsem se toho.

Nastal den, kdy jsem poprvé navštívila nemocnici, ne jako pacient, ale jako zdravotnický pracovník. Dostala jsem pokoj se třemi pacienty. Když jsem vešla do pokoje, popřála jsem pacientům dobré ráno. Poté nastal čas ranních prací, do nichž patřilo umytí nemocných. Vše jsme se učili v praktických učebnách, například, jak se pacienti myjí na lůžku, ale k čemu mně to bylo dobré, to nevím, protože figurína Vám neřekne, že se nemůže otočit, protože ji bolí záda, nebo něco jiného. Vše Vás stejně naučí praxe. Ale důvod, proč to píšete, je ten, že na sebe vlastně můžete být hrdí a pyšní, jak jste zvládli otočit nebo posunout třeba 90kilového člověka. Jak jste se v těžkých situacích uměli zachovat profesionálně, uměli udržet klid, trpělivost a priority, co je v danou chvíli důležitější. Je to krásný pocit, když Vám člověk, o kterého jste se celý den starali, sdělí, že jste moc hodní, že Vám děkuje za to, co jste pro něho udělali. Byly to náročné, ale pěkné dny prvních praxí.

Nemocnice na mě asi nikdy nebude dýchat úplně pozitivní atmosféru, což je asi u všech podobné, ale chtěla jsem říct, že tu pozitivní atmosféru, náladu tam vytváříme MY – zdravotní sestry, doktoři, sanitářky a další pracovníci. Vzpomínám si, když mi zdravotní sestřička dala za úkol, donést pacientovi, o kterého jsem se v daný den přímo nestarala, léky a nechat mu je spolknout. Během té chvíle jsem s ním vedla zcela běžný rozhovor o tom, jak se cítí, zda za ním chodí návštěvy apod. Když jsem odcházela, pacient mi sdělil a děkoval, že je rád, že si se mnou mohl popovídat, že jsem mu pomohla do sedu a že jsem s ním jednala trpělivě.

Největším kouzlem a motivací studovat nebo pracovat ve zdravotnickém oboru je viditelná radost, vděčnost, pokroky a uzdravení nemocných pacientů, o které jste se právě Vy starali. Je to moc hezký pocit, když někomu můžete i sebemenším úsměvem zlepšit den, ráno nebo večer.

A jestli váháte jít pracovat do zdravotnictví, tak neváhejte. Je to nejlepší pocit, když víte, že jste někomu pomohli k úspěšnému uzdravení, nebo aspoň ke zlepšení kvality života.